

Onverwacht bezoek

Tevreden kuierde Pinkeltje door de tuin achter zijn huisje in Goudentorenstad. Zoals Goudentorenstad de mooiste stad van Pinkeltjesland was, was de tuin van Pinkeltje en Pinkelotje de mooiste van alle tuinen in Goudentorenstad. Dat wil zeggen, als het aan Pinkeltje en Pinkelotje lag. Pinkeltje werkte er graag in, maar omdat hij zo veel avonturen beleefde, had hij daar maar weinig tijd voor.

Gelukkig was zijn avontuur in Madurodam alweer een poosje geleden, waardoor hij nu eindelijk tijd had om de tuin eens goed onder handen te nemen. En het resultaat van zijn inspanningen mocht er intussen zijn: overal om hem heen bloeiden uitbundige bloemen. En het pronkstuk van alles was de vlinderstruik achter in de tuin. Die trok ook dit jaar weer de prachtigste vlinders aan. Pinkeltje zag ze af en aan vliegen: witjes, citroenvlinders en zelfs een dagpauwoog. Tevreden liet hij zijn blik over de vlinder-

struik glijden, en een seconde later stond hij aan de grond genageld van verbazing. Op een tak, ergens halverwege de struik, zat de grootste, mooiste vlinder die hij ooit had gezien. De binnenkant van haar vleugels was diepblauw in de

buurt van haar lijf, en ging over in lichtblauw naar het midden toe, om te eindigen in inktzwart. Het was een betoverend gezicht.

Opeens draaide de vlinder haar kop in Pinkeltjes richting.

‘Pinkeltje?’ vroeg ze. Haar stem klonk alsof ze buiten adem was. ‘Ben jij het?’

Pinkeltje knikte, nog verbaasder dan zo-even, maar tegelijkertijd nieuwsgierig naar wat dit bijzondere bezoekje te betekenen kon hebben.

‘Eindelijk... Ongelooflijk, eh... Eén momentje,’ zei ze hijgend. ‘Ik moet nog even op adem komen hoor. Het was nogal een eind vliegen.’

‘Neem je tijd,’ zei Pinkeltje alsof hij dagelijks in zijn eigen achtertuin werd aangesproken door een betoverend mooie exotische vlinder.

‘Zo, nu gaat het wel weer,’ zei de vlinder na een seconde of tien. ‘Pinkeltje, wat fijn dat ik je heb gevonden! Ik heb een paar keer de weg moeten vragen, maar gelukkig waren de andere pinkels maar wat behulpzaam. Het klopt dus wat ze zeiden: je woont in een huisje met een van de mooiste tuinen van Goudentorenstad!’

‘Dank je,’ zei Pinkeltje. ‘Dat is heel aardig, maar andere pinkels hebben ook heel mooie tuintjes, hoor!’

‘Misschien, maar niemand heeft zo’n fraaie vlinderstruik in zijn tuin als jij! Maar wacht, wat onbeleefd van me, laat ik me eerst even aan je voorstellen,’ zei de vlinder. ‘Ik ben Mariposa, aangenaam.’ Ze klapperde een paar keer met haar vleugels, kwam los van de tak waarop ze zat en landde een paar seconden later naast Pinkeltje op de grond.

‘Welkom,’ zei hij. ‘Zo’n mooie vlinder als jij zie ik niet elke dag in mijn tuin. Wat brengt je hier?’

‘Dat is een heel verhaal,’ zei Mariposa. ‘Om te beginnen moet je weten dat ik uit Amazonica kom. Daar wonen nog veel meer vlinders.’

‘Amazonica,’ mompelde Pinkeltje. ‘Dat klinkt ver weg, als een plek in de tropen...’

‘Dat klopt! Maar Amazonica is de tropische vlindertuin in Diergaarde Blijdorp, in Rotterdam. Tot afgelopen maandag woonde ik daar nog in de poppenkast.’

‘Wat apart, wonen in een Rotterdamse poppenkast,’ zei Pinkeltje verbaasd. ‘Woonde je daar samen met Jan Klaasen en Katrijn?’

‘Nee, joh,’ zei Mariposa lachend. ‘De poppenkast in Amazonica is geen gewone poppenkast! Het is een kast met verpoppte vlinderlarven. Die hangen daar tijdens hun metamorfose. Ik ben daar uit mijn pop gekropen!’

‘O ja, metamorfose! Je was dus een larf en bent in een vlinder veranderd,’ zei Pinkeltje. ‘Dat vind ik altijd zoiets bijzonders. En vlinders die net uit hun pop zijn gekropen, zien er altijd zo verfromfaaid uit. Maar jij bent juist heel mooi, hoe kan dat?’

Mariposa bloosde. ‘Dat komt doordat ik mijn vleugels met vloeistof heb gevuld op het moment dat ik uit mijn pop klauterde.’

‘Huh?’ zei Pinkeltje verbaasd.

‘Ja, en toen ze helemaal gevuld waren, heb ik die vloeistof er weer uit laten lopen. Toen werden mijn vleugels hard en sindsdien kan ik er mee fladderen en vliegen als de beste!’

‘Ongelooflijk,’ mompelde Pinkeltje. ‘Maar nu weet ik nog steeds niet waaraan ik dit bezoekje te danken heb.’

Mariposa keek hem ineens een beetje verschrikt aan. Alsof ze zich ineens weer herinnerde wat ze kwam doen in Pinkeltjesland.

‘Nou, Pinkeltje,’ zei ze toen. ‘Iedereen kent je avonturen. De meeste dieren weten dat je het beste met ze voor hebt en dat je ze te hulp schiet wanneer dat nodig is. Daarom ben ik hier. Ik kom je om hulp vragen.’

Vreemde gebeurtenissen

Pinkeltje liet zich op een kiezelsteen zakken en ging er eens goed voor zitten. Alle pinkels op een stokje! Een azuurvlinder die helemaal uit een diergaarde in Rotterdam was gekomen om hem om hulp te vragen? Het moest niet gekker worden! 'Ik zal je uitleggen wat er aan de hand is,' begon Mariposa. 'Maar ik waarschuw je vast dat het nogal een gek verhaal is.' Ze klonk een beetje zenuwachtig.

'Ik ben wel wat gewend,' zei Pinkeltje geruststellend. 'Vertel op, waarmee kan ik je helpen?'

'Nou,' zei Mariposa, 'zoals ik al zei, woon ik in Diergaarde Blijdorp. Dat is een van de mooiste diertuinen van Europa. Je kunt er tussen de koralen, haaien en de schildpadden rondlopen in het Oceanium, je kunt er oog in oog komen te staan met de giraffen op de savanne en nog véél meer. Het is allemaal te veel om op te noemen. Maar de laatste tijd gebeuren er rare dingen...'

‘Wat voor rare dingen?’ vroeg Pinkeltje ernstig.

‘Nou, een paar dagen geleden is Mara, de kleine zwarte neushoorn, bijna weggelopen.’

‘Dat klinkt niet best,’ zei Pinkeltje bezorgd. ‘Hoe kan dat?’

‘Dat weten we nog niet precies, maar het lijkt erop dat iemand met opzet de deur van haar verblijf heeft opengezet. En diegene wist waarschijnlijk dat Mara heel nieuwsgierig is. Toen Naima, haar moeder, merkte dat Mara weg was, is ze er natuurlijk achteraan gegaan. Want Mara is dus nog jong en weet niet wat ze wel en niet kan eten, dus alleen op stap gaan is gevaarlijk voor haar.’

‘Tjonge. En ik kan me voorstellen dat twee loslopende neushoorns in een dierentuin ook niet echt de bedoeling is,’ zei Pinkeltje.

‘Nee,’ zei Mariposa. ‘Dan kan er paniek uitbreken onder de bezoekers, met alle gevolgen van dien.’

‘Maar waarom denk je eigenlijk dat iemand met opzet de deur van het binnenverblijf van de zwarte neushoorns heeft opengezet?’ vroeg Pinkeltje. ‘Kan het niet per ongeluk zijn gebeurd?’

‘Omdat een paar dagen daarvoor hetzelfde ook al is gebeurd bij de giraffen,’ zei Mariposa. ‘Iemand heeft ’s nachts de buitendeur van het Savannehuis opengezet, waardoor er een paar giraffen aan de wandel zijn gegaan. Gelukkig is het met een sisser afgelopen. Maar het scheelde maar een haar of er was sprake geweest van complete chaos in Blijdorp!’

‘Dus in korte tijd staat er twee keer op onverklaarbare wijze een deur open van een dierenverblijf,’ zei Pinkeltje peinzend.

‘Dat klinkt inderdaad alsof het geen toeval kan zijn.’

‘Nee, daarom hebben we ook besloten om jou om hulp te vragen. Er is iets niet pluis in Blijdorp en de meeste dieren weten dat jij een kei bent in het oplossen van problemen, Pinkeltje. Vooral als die door mensen worden veroorzaakt...’

Pinkeltje zuchtte nadenkend.

‘Wat is er?’ vroeg Mariposa. ‘Kom ik ongelegen? Wil je ons niet helpen?’

‘Jawel, hoor,’ zei Pinkeltje, ‘ik help jullie natuurlijk graag. Het is alleen zo dat... Nou ja, ik heb Pinkelotje al zo weinig gezien de laatste tijd, want ik ben de hele tijd op stap geweest. En nu ben ik eindelijk weer thuis, in Pinkeltjesland. Ik ben bang dat ik Pinkelotje te veel zal missen als ik nu alweer zo snel op een nieuw avontuur ga. Tenzij...’

‘Tenzij wat?’ vroeg Mariposa.

‘Tenzij Pinkelotje met ons mee kan naar Rotterdam,’ zei Pinkeltje.

‘Maar natuurlijk,’ zei de vlinder, ‘daar hadden we al op gerekend.’

‘We?’ zei Pinkeltje verbaasd. ‘Wie zijn “we”?’

Mariposa wierp een blik op de vlinderstruik achter hen. ‘Farfalla!’ riep ze toen.

Vanachter de struik kwam een tweede azuurvlinder aan zweefd, al net zo mooi en indrukwekkend als Mariposa.

‘Farfalla, Pinkeltje. Pinkeltje, Farfalla!’ stelde Mariposa de twee aan elkaar voor.

‘Aangenaam!’ zei Pinkeltje onder de indruk. ‘Dus jullie kunnen Pinkelotje en mij naar Diergaarde Blijdorp brengen?’

‘Dat is de reden waarom we hier met ons tweeën zijn,’ zei Farfalla lachend. ‘Voor iedere pinkel een vlinder!’

Pinkeltje lachte terug en kwam overeind. ‘Nu maar hopen dat Pinkelotje ook zin heeft in een nieuw avontuur. Kom mee, dan stel ik jullie aan haar voor.’